

EFESERBREVET 4, 11-12: Apostler og profeter ble gitt bare én gang, og har ikke siden forekommet i kristenheten

Av Jan Lilleby

Efeserne 4 omfatter en rekke viktige bibelaspekter for den kristne troende.

Disse skal jeg ikke behandle i denne artikkelen. Her vil jeg bare avklare en misforståelse som sitter langt, langt inne i store deler av frikirkeligheten – og kanskje også en del innen høykirkeligheten.

Det går på hva som står i Ef. 4, 11-12:

«Han (Kristus) er det som gav noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, 12: for at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjering, til oppbyggelse av Kristi legeme.»

Vel og merke, så står versene i sammenheng fra vers 7 til 15. Det handler om Kristi legeme, eller som vi sier – menigheten, Kristi kropp.

Fra de greske grunntekster er det gitt at en skal kun forstå Paulus' ord her slik:

På ett *bestemt tidspunkt i historien* gav Gud noen til apostler, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere. Disse gavene ble ikke gitt om igjen etter denne ene gangen, og de fortsatte ikke å eksistere. De ble gitt kun én gang, og én gang kun.

Altså – disse nevnte tjenestegavene i Ef. 4, 11-12 ble *ikke reproduisert* ved at Gud stadig fulgte opp og utvalgte/utsendte nye apostler, profeter, hyrder og lærere. Han brukte bare de vi kan lese om i Det nye Testamente, først og fremst lærer vi der at Paulus var nøkkelpersonen, og Gud lot sin åpenbaring om menighetstiden komme ved ham, hedningenes lærer, hedningenes apostel.

BARE Paulus finnes å ha blitt betrodd lære om menigheten, Kristi legeme, der det ikke lenger er forskjell på jøde og hedning, men de er satt likt i troen på Kristus. Peter hadde ingen tjeneste for Kristi legeme, men han ble bare sendt til Israel (de omskårne) i tiden før deres fall (Gal.2, 7). Peter forkynte kun det nasjonale jødiske evangeliet om Kongeriket på jord, mens Paulus mot slutten av sin tjeneste (etter først å ha forkynt Kongeriket for jødedommen ute i provinsene) ble gitt å introdusere det nye internasjonale frie nådeevangeliet som hadde himmelen oppe hos Kristus som frelseshåp.

Dette finner vi ikke før Efeserbrevet/Kolosserbrevet. I tiden før menigheten, så omtalte Paulus de to grupper slik, «jøde først, så greker» – Rom. 1, 16.

Men fordi Israel falt fra Gud som nasjon i Apg. 28, 25-28 omkring år 60-62 da Paulus var fengslet i Rom, ble det i vakuumet etter nasjonens fall introdusert en ny frelses-åpenbaring ved ham: Den frie nådefrelsen ved tro på Kristus, og ikke lenger noen prioritet på jøden. Gjerdets skillevegg (Ef. 2, 14-15) ble revet ned og jøde og hedning stod likt i troen, og kongerikets håp var utsatt, men et nytt håp var gitt: Himmelen der oppe hos Kristus (gresk: Epiuranos). Kongeriket på jord for Israel med Jesus som konge ble utsatt fordi de falt fra Gud og ville ikke omvende seg nasjonalt (se Apg. 28, 27).

Ef. 3, 1-9 taler om at Paulus fikk åpenbart en hemmelighet ikke tidligere åpenbart noen: Den frie internasjonale menighet, som hadde vært holdt hemmelig i Gud selv fra før han skapte verden! Ingen av profetene i GT visste om det, og ingen av apostlene, – inntil Paulus fikk dette åpenbart av Kristus etter at Israel falt fra Gud i Apg. 28, 25-28.

I dette nye håpet, med himmelen der oppe og ikke kongeriket her nede, var dermed forkynnelsen om Den nye Pakt til Israel avsluttet for denne gang, og lagt til side for så å skulle bli tatt fram igjen når Den store Trengsel kommer (Matt. 24, 14).

Israel ble ødelagt i år 70, fordi nasjonens ledere drepte og forfulgte den messianske forsamlingen både i Jerusalem og Judea. Jesus hadde profetert om denne straffen i Matt. 22, 7 mv. – og også i lignelsen om fikentreet i Lukas 13.

Det Ef. 4, 11-12 taler om er at menighetens tidshusholdning ble startet etter at Gud først hadde brukt sine apostler og profeter med fler, til å grunnfeste forsamlingene i det nye håpet. Håpet om det jordiske tusenårige kongeriket hadde blitt gitt opp, og håpet om himmelen der oppe hadde nå fylt vakuemet.

Overivrige pinsevenner og karismatiske kristne vil gjerne tviholde på mirakler, tegn og under, samt tungetale og profeti slik en ser ved apostlenes virksomhet i de 30 årene med Apostelgjerningene. De mener at dette fremdeles gjelder og er i operasjon i vår tid.

Men Ef. 4, 11-12 utelukker denne feilaktige tolkingen av Guds ord, for det er udiskutabelt skrevet i bestemt en-gangs form, gitt bare én gang og ikke flere gjentatte ganger opp gjennom generasjonene som kom etter disse!

At enkelte personer kaller seg 'Apostel' eller 'Profet', eller mer alminnelig i vår tid: Evangelist eller hyrde (pastor) eller lærer, gjør dem ikke dermed til slike

tjenestegaver i *bibelsk forstand* – og i besittelse av overnaturlige mirakelgaver.

Vi må bare skille på disse i Bibelen, som var under en særskilt kraft og nåde til å utføre underer fra Gud, og oss vanlige kristne i dag som egentlig kun har frivillig tiltatt oss en form for tjeneste i evangeliets ærend.

Vi går ut og fram i verden og prøver å lære ut og forkynne nådefrelsen, men vi kan ikke utføre tegn og under slik som disse i Bibelen var gitt. De i Bibelen var utvalgt personlig av Gud/Kristus og utrustet deretter. Men vi er ikke som sådan sendt ut av Gud, men bare selv valgt å tjene ham ved evangeliet.

Dette er ingen liten ting, selv om ikke tegn og under er oss gitt. Men vi er nødt til å underlegge oss det Guds ord sier, slik det ble gitt ved Paulus.

For en enda mer grundig forklaring om dette og mye annet, så anbefaler jeg min bok **«Apostelgjerningene: Historien om Israels fall fra Gud»** – du bare emailer meg og den sendes som Word-bok for Kr. 50,- som du overfører. Se eget annonse-oppslag om boken på nettsiden her.